

Rep. nr. 19/12

*

NB-008-11

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van 24
april 2012

*

Beroep tegen de
beslissing van 21
februari 2011 van de
Kamer van Eerste
Aanleg

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 2 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van : de heer A..., verpleegkundige, wonend te XXXX,

Appellant, met als raadsman, Mr. B..., advocaat te XXXX.

Tegen :

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare
instelling van sociale zekerheid, met zetel te
1150 Brussel, Tervurenlaan 211,

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, dr. C...,
geneesheer-inspecteur, en de heer D..., attaché,
ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 27 maart 2012 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

*

* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de DGEC van het RIZIV;
- de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg van 21 februari 2011;
- de beroepsakte van 25 maart 2011, ontvangen op de griffie op 30 maart 2011;
- de besluiten namens geïntimeerde van 24 juni 2011, neergelegd op de griffie van de Kamer van Beroep op 24 juni 2011;
- de besluiten namens appellant van 26 september 2011, ontvangen op de griffie van de Kamer van Beroep op 28 september 2011;
- de vaststelling van de rechtsdag op 27 maart 2012;
- de oproeping van de partijen van 2 februari 2012;
- het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 maart 2012.

Gehoord op de openbare terechtzitting van 27 maart 2012:

- dr. C... in de uiteenzetting van het medisch-technische luik van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;
- dhr. D... in de uiteenzetting van het juridische luik van de middelen en conclusies namens geïntimeerde;
- mr. B... in de uiteenzetting van de middelen en conclusies namens appellant;
- de heer A... in de uiteenzetting in zijn toelichting;

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 april 2012.

*
* *
*

DE FEITEN

1. De tenlastelegging

In het verzoekschrift van verzoeker –thans appellant– wordt t.a.v. de heer A... de volgende –enige– tenlastelegging geformuleerd:

Invullen, ondertekenen en uitreiken van verzamelgetuigschriften voor verstrekte hulp met aanrekenen aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen van verstrekkingen, die niet mochten worden aangerekend, aangezien ze niet overeenstemmen met de omschrijving gesteld in de Nomenclatuur.

Reglementaire basis :

Bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen :

Art.8 §1

1° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende.

III. Specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen.

425375 Forfaitair honorarium per verzorgingsdag voor patiënten die verzorging met één of meerdere van de volgende specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen vereisen:

- plaatsen van en toezicht op (intraveneuze of subcutane) perfusie
- toediening van en toezicht op parenterale voeding
- **toediening medicatie voor chronische analgesie via epidurale katheter**

W 8,934

2° Verstrekkingen verleend in de woon- of verblijfplaats van de rechthebbende tijdens het weekeind of op een feestdag.

III. Specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen.

425773 Forfaitair honorarium per verzorgingsdag voor patiënten die verzorging met één of meerdere van de volgende specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen vereisen:

- plaatsen van en toezicht op (intraveneuze of subcutane) perfusie
- toediening van en toezicht op parenterale voeding

- toediening medicatie voor chronische analgesie via epidurale katheter

W 13,401

Omzendbrief aan de verpleegkundigen 2004/3 dd.17.12.2004:

3. Verduidelijkingen inzake artikel 8 van de nomenclatuur.

3.2. Het aanrekenen van ruggenmergstimulatie.

“Ruggenmergstimulatie komt momenteel niet in artikel 8 van de nomenclatuur voor. De verstrekking kan bijgevolg niet worden aangerekend in het kader van de thuisverpleging. Enkel indien er toegang is via een katheter kan de zorg eventueel worden aangerekend als eenvoudige wondzorg.”

Die nummers werden aangerekend voor neurostimulatie en prestaties met een pijnpomp met intrathecale katheter.

De tenlastelegging omvat 2.520 verstrekkingen ten aanzien van 131 verzekerden in de periode van 01/11/2004 tot en met 30/10/2005, voor een bedrag van € 82.059,29.

Synoptische tabel

Verdeling : volgens nomenclatuumnummer

Verstrekking	Aantal Verstrekkingen	Bedrag €
425373	1771	50.346,66
425773	749	31.712,63
Totaal	2520	82.059,29

Verdeling : volgens tenlastelegging

Verstrekking	Aantal verzekerden	Aantal verstrekkingen	Bedrag €
Neurostimulator (*)	61	951	29549,02
Pijnpomp (**)	63	1451	49043,71
Neurostimulator(***) en/of Pijnpomp	7	118	3466,56
Totaal	131	2520	82059,29

Met het verzoekschrift vorderde verzoeker –thans geïntimeerde– op grond van artikel 141, § 5 GvU-wet (zoals van toepassing ten tijde van de feiten) voor de Kamer van eerste aanleg de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen ten belope van 82.059,29 EUR, meer een administratieve geldboete van 150% van de waarde van de ten onrechte aangerekende niet-conforme prestaties, zijnde 123.088,93 EUR.

4. De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 22 februari 2011

De Kamer van eerste aanleg stelde vast dat er reeds meer dan drie jaren verstreken waren te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuk werd vastgesteld en oordeelde dat bijgevolg geen administratieve geldboete meer kon worden uitgesproken, gelet op artikel 141 § 7 GvU-wet (versie zoals van toepassing voor 15 mei 2007).

De Kamer van eerste aanleg oordeelde voor het overige dat de vordering van verzoeker –thans geïntimeerde– gegrond was en veroordeelde verweerder –thans appellant– tot de terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties, zijnde 82.059,29 EUR.

5. Vorderingen in hoger Beroep

Appellant vraagt aan de Kamer van Beroep:

“het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;

1. Inzake de vordering tot terugbetaling van de beweerde ten onrechte aangerekende prestaties de bestreden beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg d.d. 21 februari 2011 teniet te doen of minstens te hervormen, en opnieuw rechtdoende:

- desgevallend, alvorens recht te doen, lastens de Heer E... de overlegging te bevelen van alle in de weerhouden gevallen

ontbrekende machtigingen van de adviserend geneesheren van de ziekenfondsen;

- in hoofdorde de vordering af te wijzen als volstrekt ongegrond;

- in ondergeschikte orde:

• vast te stellen dat de Heer A... hoogstens kan worden veroordeeld tot terugbetaling van de bedragen uit hoofde van de door hem verrichte intrathecale pijnbestrijding via pijnpomp en/of de door hem verrichte pijnbestrijding via neurostimulatie, doch in beide gevallen onder aftrek van hetgeen voor deze prestaties uit hoofde van eenvoudige wondzorg had mogen worden aangerekend;

• vast te stellen dat de Heer A... hooguit kan gehouden worden tot terugbetaling van 75% van alle eventueel (gedeeltelijk) terug te betalen prestaties; en

• vast te stellen dat de Heer E... samen met de Heer A... hoofdelijk aansprakelijk is voor de terugbetaling van alle door de Heer A... eventueel (gedeeltelijk) terug te betalen prestaties.

2. Inzake de vordering tot betaling van een administratieve boete de beslissing van de Kamer van Eerste Aanleg d.d. 21 februari 2011 te bevestigen."

Geïntimeerde vraagt dat de Kamer van Beroep:

"

- Het beroep onvankelijk te verklaren;
- Het beroep ongegrond te verklaren;
- De bestreden uitspraak te bevestigen."

"

*
* *

BEROEPSGRIEVEN

1. Standpunt van de verzoeker in beroep

De verzoeker meent vooreerst dat de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle onontvankelijk zou zijn omdat deze vordering niet wordt behandeld door een onafhankelijke en

onpartijdige rechterlijke instantie.

Wat de grond van de zaak betreft stelt de verzoeker in hoofdorde dat de betwiste prestaties wel degelijk vallen onder de nomenclatuurnummers 425375 en 425773.

Bijkomend argumenteert de verzoeker dat de betwiste prestaties aangerekend werden na goedkeurende machtiging van de adviserend geneesheer.

In ondergeschikte orde kan er sprake zijn van gedeeltelijke terugbetaling. Met betrekking tot de pijnstilling via pijnpomp kan hoogstens een gedeeltelijke terugbetaling worden opgelegd.

Ook voor wat betreft de pijnstilling via neurostimulatie kan hoogstens een gedeeltelijke terugbetaling worden opgelegd.

Tenslotte is de verzoeker van oordeel dat gelet op het feit dat de prestaties nooit door hem werden ondertekend doch dat deze door de heer E... werden ingevuld die 25% van het ereloon inhield. De terugbetaling kan hoogstens voor 75% worden opgelegd.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De geïntimeerde stelt vooreerst dat zowel de Kamer van eerste Aanleg als de Kamer van Beroep wel degelijk een onafhankelijke administratief rechterlijke instantie uitmaken.

Wat de grond van de zaak betreft is de geïntimeerde van oordeel dat de betwiste prestaties in geen geval onder de nomenclatuurnummers 425375 en 425773 vallen.

De geïntimeerde stelt dat alle prestaties dienen terugbetaald worden. Van gedeeltelijke terugbetaling kan geen sprake zijn.

De geïntimeerde betwist de argumentatie van de verzoeker in verband met de rol van de adviserend geneesheer. De geïntimeerde houdt voor dat de rol van de adviserend geneesheer totaal verschilt dan deze van de geneesheer-inspecteur bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle.

Wat de terugbetaling van de betwiste prestaties betreft, is de geïntimeerde van oordeel dat door de verzoeker alle prestaties voor de 100% dienen terugbetaald worden. De prestaties werden door hem uitgevoerd.

*
* *
*

BEOORDELING

I. Het middel van een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie

De appellant stelt dat de vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle niet ontvankelijk zou zijn omdat de Kamer van Eerste Aanleg en de Kamer van Beroep geen onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie zouden zijn.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat deze exceptie faalt naar recht.

Het middel van de appellant is afgeleid uit de beweerde schending van artikel 6 E.V.R.M en het ontbreken van een onafhankelijke rechtsbedeling. Dit middel faalt omwille van diverse redenen.

In de eerste plaats is artikel 6 van het Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet van toepassing op de administratieve procedure bij de Commissie voor geneeskundige controle, waarbij een schorsing van verzekeringstegemoetkoming wordt uitgesproken. In dit geval wordt immers niet beslist over een beschuldiging op strafrechtelijk gebied en evenmin wordt een beslissing genomen die een rechtstreeks gevolg heeft op de burgerlijke rechten en plichten van degene die een vrij beroep uitoefent (zie en vgl. Europese Commissie voor de Rechten van de Mens dd. 8 juli 1991, IB-RIZIV, 1992, 100, navolgbaar).

Aangezien het verbod van tegemoetkoming geen strafrechtelijke sanctie is, kan artikel 14 van het B.U.P.O. - verdrag evenmin worden ingeroepen.

Artikel 6.1 van het EVRM is daarentegen wel van toepassing van zodra het administratief rechtscollege een sanctie kan uitspreken.

Het opleggen van een administratieve sanctie dient immers onbetwistbaar als een strafsanctie worden beschouwd. Dit geldt des te meer dat naast het opleggen van de administratieve sanctie ook voorzien is in de terugvordering van de prestaties die hoe dan ook

door de zorgverlener geleverd zijn. Het etiket straf hangt niet af van de interne omschrijving als administratieve sanctie, doch dient getoetst worden aan de criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert (zie Hof Mensenrechten, Bendenoun t/ Frankrijk, arrest van 24 februari 1994, Publ. Hof., Serie A, Vol. 248; Hof Mensenrechten, Hozee t/ Nederland, arrest van 22 mei 1998, Recueil 1998-III, 1091). Het feit dat de sanctie toepasselijk is op alle zorgverleners en het bedrag van de administratieve geldboete, is voldoende om te gewagen van een strafsanctie. In zoverre de Kamer van beroep nog een strafsanctie zou kunnen uitspreken (quod non – zie verder), is artikel 6 EVRM wel van toepassing.

Het argument geput uit de schending van artikel 6.1. EVRM geldt slechts voor zover een sanctie kan worden uitgesproken. In huidige zaak kan dit niet. In casu werd terecht door de Kamer van Eerste Aanleg de verjaring vastgesteld.

In de tweede plaats wenst de Kamer van beroep expliciet te verwijzen naar de overwegingen B.6.3 tot en met B.6.4. Van het arrest nr. 133/2001 van 30 oktober 2001 van het Arbitragehof. Deze overwegingen luiden als volgt :

“B.6.3. Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft derhalve de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op in uitoefening van een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat een betwisting omtrent het verbod tot tegemoetkoming in de kosten van geneeskundige verstrekkingen, een betwisting omtrent een politiek recht is.

De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieux betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.6.4. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennisnemen van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van

gelijkheid en niet-discriminatie.”

Het Arbitragehof heeft reeds in het verleden geoordeeld dat de Commissie van Beroep (thans Kamer van beroep) een administratief rechtscollege is dat over een volle rechtsmacht beschikt. Er dient ook te worden gewezen dat de leden van de Kamer van beroep, uitgezonderd de griffier, volledig onafhankelijk zijn ten overstaan van geïntimeerde en dat alleen de Voorzitter, tevens beroepsmagistraat een beslissende stem heeft. De bewering dat de Kamer van beroep gecontroleerd wordt door het RIZIV slaat nergens op.

De Kamer van Beroep is dan wel degelijk onafhankelijk en onpartijdig. Terecht wijst de geïntimeerde erop dat de leden die voorgedragen zijn in de Kamer van Beroep een advies uitbrengen als lid van de Kamer van Beroep en dit doen in volledige onafhankelijkheid.

Het middel van appelland wordt dan ook verworpen.

II. HET beantwoorden VAN DE VOORWAARDEN GESTELD DOOR DE NOMENCLATUUR

Het tweede middel van de appelland betreft de toepasbaarheid van het nomenclatuurnummer 425375 en 425773.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat dit middel eveneens faalt.

In de eerste plaats wenst de Kamer van Beroep te stellen dat in tegenstelling tot wat de appelland beweert de nomenclatuur in onderhavig geval heel duidelijk is.

Nummer 425375 is als volgt omschreven:

Forfaitair honorarium per verzorgingsdag voor patiënten die verzorging met één of meerdere van de volgende specifieke technische verpleegkundige verstrekkingen vereisen:

- plaatsen van en toezicht op (intraveneuze of subcutane) perfusie
- toediening van een toezicht op parenterale voeding
- toediening medicatie voor chronische analgesie via epidurale katheter.

In casu gaat het om de laatste handeling.

Voor de aanrekening van dit nummer is vereist:

- dat er medicatie wordt toegediend
- voor chronische analgesie
- via epidurale katheter.

Terecht heeft de kamer van eerste aanleg vooreerst gesteld dat in casu geen medicatie door de zorgverlener wordt toegediend. Dit is ongetwijfeld zo voor wat betreft de pijnbestrijding via neurostimulatie.

Ook wat betreft de pijnbestrijding via pijnpomp wordt door de zorgverlener zelf geen medicatie geïnjecteerd. De appelland hield enkel toezicht op de patiënt en op de goede werking van het toestel. Bovendien gaat het bij de pijnpomp over een intratechale katheter (in de liquor cerebospinalis).

Door de appelland werd dan ook in geen enkele mate voldaan aan de voorwaarden gesteld door de nomenclatuur. Dat die voorwaarde in de nomenclatuur onuitvoerbaar zou zijn, zoals door de appelland wordt beweerd, is niet relevant. Feit is dat de appelland bewust een nummer gebruikte, wetend dat de erin gestipuleerde voorwaarden niet vervuld waren.

De geïntimeerde heeft gelijk door te stellen dat de nomenclatuur de openbare orde raakt en dat opzicht niet door een zorgverlener éézijdig naast zich kan neergelegd worden, zelfs indien die niet zou zijn aangepast aan de modernste technieken. Het feit dat de nomenclatuur niet zou zijn aangepast aan de modernste technieken, is bovendien betwistbaar.

Het onderdeel van het middel over de toepassing van de mildere strafwet dient om verschillende redenen niet te worden ontmoet.

In de eerste plaats zijn de voorwaarden voor " die mildere strafwet" niet vervuld, nu de Kamer van Beroep de motieven van de bestreden beslissing volledig bevestigt voor wat betreft het ontbreken van het toedienen van medicatie.

In de tweede plaats heeft de geïntimeerde gelijk wanneer deze stelt dat wat de terugvordering betreft dit geen strafsancie betreft zodat geen toepassing kan worden gemaakt van het beginsel van de " mildere strafwet".

III. DE GOEDKEURING VAN DE ADVISERENDE GENEESHEER

Het derde middel van de appellant betreft de goedkeurende machtiging van de adviserend geneesheer.

De Kamer van Beroep is van oordeel dat ook dit middel dient verworpen worden.

In de eerste plaats moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de rol van de adviserend geneesheren en de taken van de geneesheren-inspecteurs van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle. Deze laatste hebben overeenkomstig artikel 147, eerste lid van de gecoördineerde ZIV-wet, de opdracht om de uitvoering van de aan de adviserend geneesheren opgedragen taken te controleren.

De Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle heeft overeenkomstig artikel 139,3° ZIV-wet, de verstrekkingen voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit met de voorschriften van deze gecoördineerde wet en haar uitvoeringsbesluiten.

De omstandigheid dat de adviserend geneesheer de goedkeuring geeft, ontslaat de verpleegkundige niet van de verplichting de honoraria slechts aan te rekenen voor zover aan de in de nomenclatuur gestelde voorwaarden is voldaan (zie en vgl. RvSt. 30 september 2010, nr. 207.751, www.rvst.-consetat.be, hier navolgbaar).

Dit middel kan dan ook niet worden aangenomen.

IV. DE BEPERKING VAN DE TERUGVORDERING

De Kamer van Beroep verwierpt de argumentatie van de verzoeker dat de terugvordering zou dienen beperkt worden. Hierboven heeft de Kamer van Beroep duidelijk gesteld dat door de verzoeker prestaties werden aangerekend, zonder dat werd voldaan aan de voorwaarden gesteld door de nomenclatuur.

Er is dan ook geen enkele reden waarom de terugvordering van de betwiste prestaties zou dienen te worden beperkt.

V. OVER HET MIDDEL VAN DE VOLMACHT EN DE HOOFDELIJKE AANSPRAKELIJKHEID

De Kamer van Beroep is van oordeel dat het feit dat de verzamelgetuigschriften werden opgemaakt door de heer E... die over een volmacht beschikte van de appellant geenszins beletten dat de zorgverlener zelf voor 100% aansprakelijk is voor de terugbetaling van de betwiste prestaties.

Dit is niet alleen zo omdat bij lastgeving de lasthebber wordt geacht één of meer rechtshandelingen in naam en voor rekening van de lastgever te hebben verricht en deze dan ook toegerekend worden aan de lastgever, doch ook op grond van de artikelen 141 § 5, vierde lid, b) en vierde lid, in fine van de gecoördineerde ZIV-wet (zoals toen van toepassing).

De gecoördineerde ZIV-wet bepaalt heel duidelijk dat de zorgverlener zelf de waarde van de betrokken verstrekkingen dient terug te betalen.

Terecht stelt de geïntimeerde dat het verzorgen van verplicht verzekerden – door het verkrijgen van een RIZIV nummer- er toe leidt dat de zorgverleners betrokken worden bij de ziekte- en invaliditeitsverzekering waardoor zij geacht worden hun medewerking te verlenen aan de openbare dienst. Als zodanig hebben die zorgverleners ook verplichtingen na te leven.

De verzoeker was dan ook als zorgverlener in de zin van artikel 2 van de gecoördineerde ZIV-wet rechtstreeks en persoonlijk op grond van de tekst van de wet aansprakelijk voor de terugbetaling bij inbreuken op de ZIV-wet en haar uitvoeringsbesluiten.

Volledig terecht stelt de geïntimeerde dat artikel 164 van de ZIV-wet hier niet van toepassing is. In casu werden de gelden door de heer E... met een lastgeving, dus in naam en voor rekening van de appellant geïnd. Dit is een totaal ander geval dan voorzien in artikel 164 van de gecoördineerde ZIV-wet.

Het middel van de verzoeker faalt dan naar recht.

De bestreden beslissing dient volledig bevestigd worden.

*
* *

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Ontvangt het hoger beroep.

Verklaart het hoger beroep ongegrond.

Bevestigt integraal de bestreden beslissing gewezen door de Kamer van Eerste Aanleg.

Stelt vast dat van dat bedrag door appellant 82.059,59 EUR reeds eerder werd terugbetaald aan het RIZIV.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 24 april 2012 van de Kamer van Beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- De heer Vincent DOOMS, raadsheer in het Arbeidshof te Gent, Voorzitter van de Kamer van beroep;

- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Vincent DOOMS.

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit de heer Vincent DOOMS, magistraat-Voorzitter, en dokter Kris POULIN en dokter Joël BOYDENS, leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Ronny PASCAL en mevrouw Marianne ROMBAUT, leden voorgedragen door de representatieve organisaties van verpleegkundigen; de leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve organisaties van verpleegkundigen hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.

